

זמר שכטר בלהקת פתח-תיקווה (עם רויתל בן-קנז)
לא נעים לקחת מההורים כסף בכל יום. אז אני עובד.

יש לנו קופה ביחד. לפעמים אני מביא כסף ולפעמים היא.

אם אתה מוזמין אותה לצאת, אתה לא מרגיש חובה גם לשלם?

אם אני מוציא אותה לבלות, אז אני מרגיש חובה שתיהנה, ואז זה כרוך בכסף אם רוצים להרשים.

כמה כסף?

תלוי. לפעמים זה מסתכם ב-15 שקלים כשהולכים לאכול פיצה, ואם הולכים לראות הצגה זה יכול להגיע ל-50-60 שקלים.

מאיפה הכסף?

ממה שאתה עובד. לא נעים לקחת מההורים כל יום, או שלוש פעמים בשבוע. משתדלים לא לקחת מההורים, וזו לא רק ההרגשה שלי. אני יודע שהרבה חברים שלי רוצים לעבוד כדי להרוויח כסף לביילויים.

יש לי עוד שנה, אחריכך לך תדע. אולי בסוף אחיה קרבי ואוכל חול ואגיע הביתה רק פעם בשלושה שבועות? אז עדיף לעשות חיים עכשיו.

המחשבה על הצבא מנחה אותך?

כן. כסופו של דבר. כן. מהחודש הבא יש לי שנה בדיוק עד לגיוס. לא נורא. ניכנס מהר, נצא מהר.

איך משפיעים עליך דברים שקורים במדינה?

מאוד קשה.

דברים כמו פרשת פולארד, פרשת השב"כ, מעניינים אותך?

פולארד זה מחדל שלנו, אבל מה שקורה במדינה זה מאוד קוואב לי. קוואב לי שיש סלידה מרתיים, שאומרים שהם לא בסדר.

הייתה לי החלבתות בין ללכת ללהקה צבאית ובין ללכת לצבא רגיל, ולחח את מה שיש בשלוש שנים

אתה קורא עיתונים?

המון. משתדל לקרוא כל יום.

אני חושב שבעניין השב"כ צריך שנפעם הבאה לא יתנו לעיתונאים להתקרב לשום מקום. סתם להרוס אירגון ששומר עלינו. למרות שאת נאפסו שום דבר לא יפצה, אבל קורות טעויות, והכי חכמים הם אלה שלומדים מהטעויות.

אתה קורא על הוועידה הבינ-לאומית?

כן. מה דעתך? אני מוכן לשלום בלי החזרת שטחים.

אתה מדבר על זה עם החברים שלך?

לא, רק עם עצמי. את החברים שלי לא מעניין נת פוליטיקה.

הייתי שמח אילו אפשר היה לקיים יחסים עם סוריה בלי להחזיר שטחים.

מה אתה חושב על הפוליטיקאים?

מלוכלכים אחראים. הפוליטיקה מלוכלכת, ומי שמתעסק בזה חייב להיות מלוכלך.

אין ביניהם אחד שאתה מעריך?

את יוסף בורג, זה היחיד שאני נהנה לשמוע אותו מדבר, כי תמיד יש לו מה לענות ולמי לענות. (המשך בעמוד 40)

ההתלבטות שלך בין יחידה קרי בית לבין להקה צבאית הייתה גם התלבטות של שליחות או של בושה להיות ג'ובניק?

לא. אני רואה שהיום מחפשים להיות ג'ובניק, הייתי כמה פעמים בבקו"ם (בסיס קליטה ומיון) וראיתי שאנשים מבוססים שהם ג'ובניקים. פעם היו מתביישים בזה, היום מבוססים להגיד: "אני עושה שמונה-אפסי-חמש, בא ב-8 עושה אפס והולך ב-5".

יש בין החברים שלך כאלה שמי חפשים דווקא להיות קרביים?

בטח. כאלה שיעשו הכל כדי לקבל פרופיל 97 ולהיות בחיל קרבי ובסיירת. עושים את הבחירה נות כדי להצליח וללכת לסיירת-מרכז.

לך לא הייתה התלבטות כזאת?

אם היו לוקחים אותי. חשבתי ללכת לקורס טיס, אבל כשהבנתי שלא יהיה לי פרופיל 97, החלטתי שעדיף ללכת למסלול שאולי יהיה העתיד שלי גם אחרי הצבא.

אתה מרגיש מאוהב?

קיבלתי את זה. לא נורא, זה קורה.

בעבר זה היה דבר נורא.

נכון.

למה?

הצבא מצטייר היום בעיני בחור בן 17 כמקום

זה שנתיים שיש לו חברה, בשם נטלי יוסוביץ. גם היא בת 17. גם היא תלמידת-תיכון. רומאן רציני.

עד לא מזמן היה חבר בתנועת הנוער בני-עקיבא. הוא היה בה מאז גיל 10. בכיתה דלת. לפני שנתיים החליט לעזוב את התנועה. כי יש לי ביקורת קשה עליהם. זו תנועה שצריכה לתת אידיאולוגיה של תורה ועבודה. וזה לא תורה ולא עבודה. בהנהלת התנועה חושבים רק על כסף.

הוא ימני בדעותיו. וגם בעיניו הזה הוא מדבר בלהט רב. מסביר את עמדותיו. את ראית-העולם שלו. מדבר לעיתים בסיס-מות.

נער ישראלי בן 17. שבשנה הבאה יתגייס לצה"ל.

בני הוא חבר בלהקה עירונית של פתח-תיקווה. בשם עבר. הווה. עתיד. הוא מרבה להופיע עם הלהקה כזמר. בחופש הגדול הוא מופיע כזמר בבר-מיצוות.

לפני חודשים אחדים נודע לו שהפרופיל הצבאי שלו נמוך. דבר שסיים את מחשבו-תני לגבי שרות צבאי רגיל. הוא רוצה להגיע ללהקה צבאית. אם אכן יתברר בסוף שה-פרופיל הצבאי שלו אינו ניתן לתיקון.

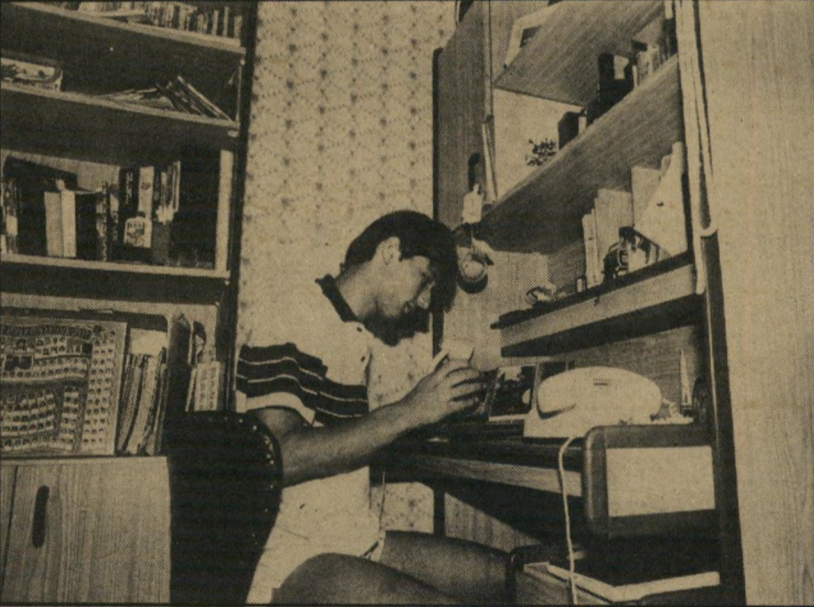
בשיחה איתו קשה שלא להיזכר בסרט בלז לחופש הגדול. נערים ונערות לפני הגיוס לצבא. החופש הגדול. 1970. מה הם חשבו אז. לפני 17 שנה, מה הטריד אותם. ומה מטריד את בני הנוער של היום. שנולדו באותם ימים?

"יש לי עוד שנה לבלות, אחריכך לך תדע. אולי בסוף אחיה קרבי ואוכל חול, ואגיע הביתה רק פעם בשלושה שבועות. אז עדיף לעשות חיים עכשיו"

קשות, שלא נעים לבלות בו שלוש שנים. כשאתה קולט הרים מאנשים שנמצאים בצבא ומספרים סיפורים, זה עושה לך לא טוב.

בעיניי, הצבא נראה כמשהו שאני חייב לתת שלוש שנים בצורה הכי טובה שאני יכול.

מילחמת-הלבנון שינתה משהו בך? גישה שלך לצבא?

שכטר בחדרו בבית. הגבר צריך להיות המפרנס העיקרי?

אני לא חושב, אני לא יודע. יש אנשים שיצאו מהמילחמה הזו עם הרגשת ביטחון. אנחנו, הנוער של היום, ראש קטן בכל דבר. גם בלימודים, גם בעבודה, מי שעובד, וגם בצבא. אבל יש אנשים שהם נכים, אבל מתעקשים להיות קרביים.

גם לך יש ראש קטן?

לא. אני לא אוהב את זה.

למה?

אני מאוד לא סובל, לא אוהב לראות בן-אדם שהולך עם הראש בקיר, וזה נקרא אצלי ראש קטן. אפשר להיות גם באמצע.

אבל יותר קל בשיש לך ראש קטן.

אז מה? החיים לא קלים. כי אם אתה ראש קטן אתה אוכל אותה.

לאן הולכים שאר החברים שלך?

לאן שישלחו אותם.

יש כאלה שמתנדבים ליחידות קרביות?

יש גם כאלה.

אתם מדברים על הצבא בשיחות בית?

בליכך בווער. אבל זה גיניע. אני צי שנה יתחילו לדבר על זה יותר. בסיסטים, או שיש, כי זה גם חלקים ואתה גם הופך שואמרים. אבל יש

בני-עקיבא...
מאת: [שם]...
הוצאת: [שם]...
תאריך: [שם]...